

τὸ φαρφουρένιο χέρι τῆς κυρίας, νὰ καπνίζῃ τὰ ποῦρά σου, νὰ βαναυσουργῇ εἰς τὰ βελούδινα χαλιά σου, ἀφίνων ἐπ' αὐτῶν ὄλον τὸ φορτίον τῶν ὑποδημάτων του. Καὶ σύ, κύριε πολιτευτά, νὰ μὴ τολμᾷς νὰ τοῦ δώσης μιὰ κλωτσιὰ καὶ νὰ τὸν γκρεμοτσακίσῃς κάτω ἀπὸ τῆς σκάλες! Πρέπει νὰ τοὺς πολιτευθῆς ὄλους! Πρέπει νὰ χαιρετᾷς πρόσωπα ποῦ δὲν γνωρίζεις, ποῦ ἀηδιάζεις, ποῦ θὰ σοῦ ἤρχεται ἄλλοτε νὰ τὰ πτύσῃς. Νὰ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ γνωρίζῃς ἐκ στήθους τὸ ὀνοματεπώνυμον πέντε-δέκα χιλιάδων ἐκλογέων μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σίγμα. Νὰ παρακολουθῆς κατηφῆς τὰς κηδεῖας, νὰ παρευρίσκεσαι εὐθυμος εἰς γάμους, νὰ κάμνῃς ἐπισκέψεις μὲ τὸ ἐορτολόγιον καθ' ἐκάστην ἀνὰ χεῖρας, νὰ στέλλῃς ἐπισκεπτῆρια, νὰ λέγῃς ναι αἰωνίως—ἢ πολιτικῇ, κύριέ μοι, δὲν ἔχει ὄχι—νὰ ὑπόσχουσαι φούρνους μὲ καρβέλια—θέσεις, μισθοὺς, παράσημα, γαλόνια, οἰκόπεδα τοῦ δημοσίου καὶ ἐν ἀνάγκῃ ὄλον τὸν προϋπολογισμόν τοῦ κράτους. Νὰ λέγῃς ἀπὸ ἓνα γλυκὸ ψεῦμα εἰς ὄλους· νὰ τὸ ξεχνᾷς τὴν ἄλλην ὥραν καὶ νὰ ἐπινοῆς ἄλλα δέκα διὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὸ πρῶτον. Νὰ βάλῃς ἀτμὸν εἰς τὰ πόδια σου, τοῦλάχιστον δέκα ἀλόγων δυνάμεως, διὰ ν' ἀναβοκατεβαίνῃς τῆς σκάλες τῶν δημοσίων γραφείων· νὰ ἐξαντληθῆς, νὰ ξεδιωθῆς, νὰ ἀποκτηνωθῆς τέλος πάντων!

Καὶ ἔτσι, ἀφοῦ πολιτευθῆς κάμποσα χρόνια, ἐκνευρισμένος, χορτασμένος ἀπὸ ἀηδίαν καὶ ἴλιγγον, ρευστοποιημένος, ἐξηρθρωμένος σωματικῶς, ψυχικῶς, διανοητικῶς, νὰ ἔμβῃς ἐπὶ τέλους καὶ σύ, ὅπως-ὅπως, εἰς τὸ Κοινοβούλιον, διὰ νὰ ἀνορθώσῃς, λέει, μὲ δέκα κωλυσισεργίας, τὰ πράγματα τῆς Πατρίδος, τοὺς θεσμοὺς, καὶ τὰ ἄλλα συνταγματικὰ κουροφέξαλα!...

* * *

ὦ Ζεῦ, ἐρίγδουπε καὶ νεφεληγερέτα! Ποῦ εἶσαι, κακόμοιρε ἐξόριστε τοῦ Ὀλύμπου, νὰ καμαρώσῃς τῆς σημερινῆς καρικατοῦρες τῶν πρώτων ἐκείνων ἀστείων νευροσπάστων τῆς Αἴσης σου!...

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΕΡΩΤΟΛΟΓΙΑΙ

Αἱ γυναῖκες εἶνε εὐτυχεῖς μᾶλλον διὰ τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἐμπνέουν, παρὰ διὰ τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον ἐμπνέονται.

✽

Ὁ ἔρωσ ἀμειβεται μόνον δι' ἔρωτος. Πᾶσα ἄλλη ἀμοιβὴ εἶνε ἀπλῆ ἐμπορία.